

Aktuálně třeba natáčím hudbu pro závěrečné díly seriálu Tudorovci, říká Petr Pololáník

V Holešově žije Petr Pololáník, syn známého brněnského skladatele, už několik let. I když se tu usídlil hned po sňatku s Petrou Košárkovou, která pochází rovněž ze známé hudební rodiny, ani život v malém městě nezbrzdil jeho hudební aktivity a ambice, spíš naopak. Petr Pololáník nadále sklízí velké úspěchy jako dirigent a aranžér doma i v zahraničí. Je to pár dní, co dirigoval koncert ve Zlíně, k čemuž ostatně směřovala i moje první otázka...

ROZHOVOR

Před nedávnem jste dirigoval ve Zlíně koncert. O co přesně šlo, kdo vás oslovil a jaký byl ohlas?

Před dvěma třemi lety jsem potřeboval upravit několik filmových melodií pro velký orchestr. Když z toho nakonec vzešla více než hodina hudby, napadlo mě uspořádat vybrané tituly do určitého celku a ten pak nabídnout orchestrům jako speciální koncertní formát, na Západě mimochodem velmi populární. Dramaturgyni zlínské filharmonie se návrh líbil, koncert zařadila hned následující sezónu, avšak z provozních důvodů se mohl realizovat až letos. O úspěšnosti našeho snažení asi nejlépe vypoví zcela vyprodaný sál, což prý u jiných koncertů není zas tak obvyklé.

Dirigoval jste zlínskou filharmonii poprvé?

To jistě ne! Má spolupráce s Filharmonií Bohuslava Martinů (FBM) sahá do první poloviny devadesátých let, kdy jsem se ještě coby student stal dirigentem komorního Collegia Antonína Dvořáka. S tímto orchestrem jsem také natočil své vůbec první CD a ob rok další, to už ale s celou filharmonií. Po roce 2000, kdy jsem se stal ředitelem Karlovarského symfonického orchestru, se možnosti naší spolupráce omezily; zůstávali jsme alespoň v příležitostném kontaktu a realizovali jen pár, zato však významných hudebních projektů - například nahrávání s metalovou skupinou *Rhapsody* v roce 2003 nebo koncerty s *Manowar* na Rockfestu ve Vizovicích či na německém Earthshaker Festu v roce 2005. Pravda ale je, že od mého posledního

„tradičního“ vystoupení s FBM v Domě umění letos uplynulo neuvěřitelných jedenáct let...!

Vím o vás, že jste také autorem i scénické hudby a spolupracoval jste i na muzikálu Angelika. Můžete být konkrétní, ať mají čtenáři přehled, co jste všechno „spáchal“?

Hodně pracuji na filmech asijské produkce. Ty se k nám ale dovážejí jen zřídka... K mému překvapení jsem však nedávno objevil v české distribuci (a s českým dabingem!) například velkoformát „*Tři království: Vzkříšení draka*“, v televizi pak dokument „*Po stopách draka: Jackie Chan a jeho ztracená rodina*“, do kin míří akční „*Odštělovač*“... To jsou tedy kupříkladu jen některé filmy, na kterých jsem se podílel jako orchestrátor a dirigent, a dnes jsou dostupné i českému divákovi. Druhou oblastí, které se intenzivně věnuji, je nahrávání hudby k tzv. upoutávkám. Hudba, kterou nahrávám, tak vyprovází do světa filmy jako *2012*, *Vzhůru do oblak*, *Andělé a démoni* nebo počítačové hry jako *Mass Effect 2* a mnohé další.

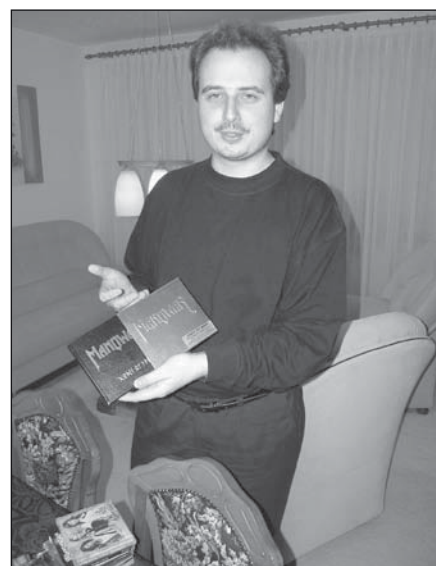
Jaké nejdůležitější akce, koncerty či projekty vás letos ještě čekají?

O mnoha významných projektech se bohužel dovídám v minimálním předstihu, takže komplexní informaci, na co se budou moct diváci či posluchači do konce roku těšit, poskytnout nemohu. Aktuálně třeba natáčím hudbu pro závěrečné díly seriálu *Tudorovci*, soundtrack ke kanadsko-německému seriálu *Pillars of the Earth*, v přípravě jsou další snímky asijské provenience...

Vidím, že se nenudíte... Když ale nemusíte být v nahrávacím studiu či na koncertě a jste doma, co tak většinou děláte? Zajímal by mě, jestli třeba máte nějakého mimohudebního koníčka?

Po pravdě mi dnes na koníčky už moc času nezbývá. Dřív jsem se hodně zajímal o výpočetní techniku, ekonomiku, obchod. Dnes, když mám chvíli, se snažím být s naším dvouletým synem. Takže snad jen vycházky do přírody...

Jakou hudbu vy sám nejraději posloucháte?

Petr Pololáník s cédéčky, na kterých se podílel.

Každý, kdo se kdy hudbou profesionálně zabýval, mi jistě dá za pravdu, že po hodinách strávených ve studiu a se sluchátky na uších je „nejlahodnější“ ticho... Nicméně mám-li dostatečný „oraz“ od studiové práce, na „dobití baterek“ spolehlivě funguje jiný žánr, než kterému se pracovně věnuji, tedy například jazz, new age nebo třeba worldmusic.

Co muzikály? Jaký ať už světový, nebo náš muzikál vás hodně zaujal?

Už jako dítě jsem poslouchal Jesus Christ Superstar z gramofonových desek, které rodičům na počátku sedmdesátých let dovezli příbuzní z Ameriky. Šlo tehdy o vůbec první nahrávku tohoto přelomového muzikálu na světě a lafka jím nastavená zůstává dodnes hodně vysoko. V posledních letech mi ale hodně utkvěla opera - muzikál „Čarodějka“ z londýnského Picadilly Theatre. Námětem, texty i hudbou jde o jeden z mála „řemeslně vyvedených“ muzikálů současnosti.

Nemáte v plánu připravit třeba i nějaký projekt s vaším švagrem Karlem Košárkem?

Ač to může znít neuvěřitelně, s Kájou jsem se pracovně setkal jen jednou, a to ještě docela nedávno, na natáčení původně filmové hudby mého otce pro Český rozhlas. Mé zaměření je dnes typicky studiové, ale třeba se někdy v budoucnu podaří zorganizovat i nějakou tu akci pro veřejnost...

Zůstanete v Holešově, anebo máte v plánu se přestěhovat někam jinam?

Rádi bychom tuto otázku vyřešili co možná nejdříve, a to už s ohledem na našeho syna, který bude brzy potřebovat svůj prostor i kamarády. Jak rychle se nám to ale ve finále podaří, to si v tuto chvíli netroufám odhadnout.

Myslíte si, že se vaše žena Petra vrátí zpátky k muzice?

Ale já nevím o tom, že by se kdy této oblasti vzdělala?! Nicméně ta otázka je spíše na ni. Momentálně se věnuje našemu malému synovi, a co bude dál, se uvidí.

Dirigent Petr Pololáník během pauzy v nahrávacím studiu.

Ptal se Robert Roháč